

Radost' z viery

Prázdny hrob - čo sa o ňom hovorí? Poznáme miesto kam Pána Ježiša položili. Jeho hrob dodnes navštevujú pútnici. Ale nie preto, ako sa to robí v iných prípadoch, aby sa poklonili telesným pozostatkom, ale preto, aby sa zamysleli nad opusteným hrobom. Kristov hrob je v skutočnosti opusteným hrobom, nenachádza sa v ňom žiadna pamiatka po smrti, ani žiadne kosti, či prach po bývalom živom tele, pretože Kristus, ktorý tam bol kedysi pochovaný je živý a viac nezomiera. Jeho hrob nie je bránou do smrti a zániku, ale bránou do života – do života večného.

Otázkou teda je, prečo je Ježišov hrob prázdny a kam sa podelo jeho mŕtve telo? Existujú dve verzie. Teraz ide o to, ktorá z nich je pravdivá. Tá prvá je šírená veľradou, hovorí, že kým strázcovia spali, prišli Ježišovi učeníci a jeho telo odniesli nevedno kam.

Všimnime si, čo, a kto to tvrdí? Predstavitelia židovského národa, veľkňazi a veľrada. To sú tí, ktorí mali strach pred mŕtvym Ježišom. V histórii sa nenachádza podobná situácia, aby sa niekto bál mŕtveho, ku ktorému by postavili celý regiment vojakov, aby ho strážili. A napriek tomu je v tejto Jeruzalemskej histórii plno strachu, strachu pred vpádom Boha jeho milosti do našej existencie, stále niečo aktuálneho a súčasného. Evanjelium nám hovorí, že táto verzia je rozšírená až po dnes, a je to presne rovnako tak i v súčasnosti. Ježiš musí byť strážený a jeho hrob zapečatený. Tí, ktorí pečatili Kristov hrob, a ktorí postavili k nemu stráže, ani netušili, že tým tvoria rub dejín, a zabudli, že Boh sa nedá vyhnúť, a že tu nepomôžu ani pečate, ani strážnici. Veľkonočné udalosti majú svoj zmysel práve v rozpade náhrobných kameňov, úradných pečatí a stráži, v odvalenom kameni, rozlomenej pečati a prázdnom hrobe.

A tu sa začína druhá verzia veľkonočného tajomstva, ktorá je šírená apoštolmi, ktorí tvrdia, že Ježiš vstal z mŕtvych. Otvorili cestu k novej, netu-

šenej, mimo čas a priestor existujúcej skutočnosti. Nazývame ju vzkriesenie, svetlo veľkej slávy Božej.

Je to životodarný prameň, ktorý zavlažuje naše unavené a vyprahnuté nádeje. A teraz posúďte sami, ktorá verzia je hodnovernejšia a môže byť spoľahlivým základom našej viery?

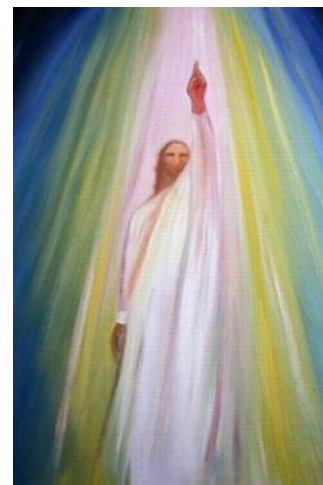
Tá prvá, šírená veľradou? Je možné uveriť veľrade, ľuďom, ktorí Krista krivo obvinili a nespravodlivo odsúdili na smrť? Pilát, rímsky prokurátor, vydal jasné svedectvo, že na ňom nenachádza žiadnu vinu. Ježiš bol spravodlivý a naznačil mu čo je pravda. Potvrdil, že od samého začiatku svedectvo veľrady je pochybné a osobné. Ich verzii sa nedá uveriť, pretože v sebe obsahuje hrubé nedostatky proti pravde.

A druhá verzia? Apoštoli ohlasujú niečo neuveriteľné. Ježiš vstal z mŕtvych – On žije. Niečo tak závažného ohlasovať človek len tak ľahkovážne nemôže. Dá sa teda o toto ich svedectvo oprieť? My vieme, že áno. Všetci, až na jedného za toto svedectvo zaplatili svojím vlastným životom. Nielenže je to vierohodné, ale je to tak dôležité, že vzkriesenie sa nedá len tak ľahko prehliadnuť.

Povedali sme si, že svedectvo o vzkriesení sa dá nazvať priam neuveriteľnou vecou a napriek tomu vieme, že sa niekedy tieto neuveriteľné veci stávajú.

Vo vývoji dejín a ľudstva, sledujeme jasnú gradáciu, stupňovanie poznatkov, nových objavov a takých divov vo vede a technike, že sa nám aj z toho zatočí hlava.

Neuveriteľné veci, o ktorých nám svedčia apoštoli, sa nielenže môžu stať, ale ony sa aj stávajú. Toto všetko už ľudstvo vo svojich nádejach tuší, keď si uvedomuje tú gradáciu, stupňovanie vo vývoji ľudstva v dejinách. My teda veríme, že pred nami sú netušené obzory budúcnosti, ktoré sú naznačené tým tajomným slovom – Vzkriesenie

R.: Toto je deň Krista Pána, radujme sa, aleluja.

1. Oslavujte Pána, lebo je dobrý, lebo jeho milosrdenstvo trvá naveky.
2. Teraz nech hovorí Izrael, že Pán je dobrý, * že jeho milosrdenstvo trvá naveky.
— R.
3. Pánova pravica mocne zasiahla, * Pánova pravica ma zdvihla.
4. Ja nezomriem, budem žiť * a vyrozprávam skutky Pánove.
— R.
5. Kameň, čo staviteľia zavrhli, stal sa kameňom uholným.
6. To sa stalo na pokyn Pána; * vec v našich očiach obdivuhodná.
— R.

„Radostné a veselé...“ - ako to cez uplynulé dni zaznievalo z veľkonočných pozdravov a pri predsviatočných lúčeníach - sa zvyklo dopĺňať „... od vzkrieseného Krista“. Ak vynecháme tú druhú, podstatnú časť, radosťou nás nevie naplniť ani neustále sa rozrastajúci zábavný priemysel, ani vyberané veľkonočné jedlá či exkluzívne jarné lyžovačky. A mnohým ani účasť na veľkonočných liturgických sláveniach. Správne by totiž bolo popriať: „Veľa pokoja a radosti zo stretnutia so živým Kristom.“

Cez tieto sviatočné dni zaznieva počas liturgie viacero opisov stretnutia sa so Vzkrieseným: ženy, Peter a Ján, Mária Magdaléna. Všetky majú jednu vec spoločnú: prichádzali k hrobu mŕtveho, ale hnalo ich tušenie, že žije. Je vpísané do každého ľudského srdca v podobe túžby po nesmrteľnosti. Svoje nebytie si nikto nevie ani len predstaviť. Istý psychicky veľmi trpiaci človek sa dožadoval, aby mu pápež sprostredkoval „preklatie k večnému nebytí“. Prejav krajného zúfalstva. Zaujímavý je však dôvod, ktorý uviedol; „Aby som aspoň potom mal pokoj!“ Ani on si nevedel predstaviť zánik inak ako dosiahnutie pokoja.

A je tu ešte jeden dôležitý prvok. Stretnutie musí byť osobné. Inak by si Mária Magdaléna doteraz myslela, že videla záhradníka, a učenici na brehu Genezaretského jazera by boli presvedčení, že ich pohostil niekto z kolegov rybárov. Otvorenie duchovného zraku sa zvykne nazývať aj „duchovné prebudenie“. Bez neho sa môžeme zúčastniť na všetkých liturgických sláveniach, prísť sa pokloniť k Božiemu hrobu, byť na procesii so soškou vzkrieseného Krista, a dokonca na požehnaní Najsvätejšou sviatosťou, a predsa sa so Vzkrieseným nemusíme osobne stretnúť. Bezprostredná príležitosť je „spoznať ho pri lámaní chleba“ tak ako emauzskí učenici. Nielen „byť na prijímaní“, ale započúvať sa do jeho hlasu, zaznievajúceho v tichu na dne duše. Petrovi a Jánovi stačil prázdny hrob a stopy po Ježišom odchode: odvalený kameň, odložená šatka, slová Božieho posla. Márii Magdaléne otvorilo oči až osobné oslovenie.

V tvári Vzkrieseného sa odráža najhlbšia podstata nášho vlastného bytia, našej jedinečnej a neopakovateľnej osobnosti. Existencia každého jedného z nás sa začala, keď po vytvorení prirodzených podmienok Boh vyslovil naše meno. I keď fyzicky išlo len o dve bunky, za menom, ktoré dostali, bola celá naša bytosť. Boh si nás už vtedy pod menom, ktorým nás oslovil, predstavoval takých, akých nás chcel mať, akí teraz sme a najmä akí by sme mohli byť. Lebo dedičný hriech i naše osobné hriechy túto jeho pôvodnú predstavu každého z nás značne znetvorili. Vo Vzkriesenom vidíme originál samých seba, v jeho pohľade ideál, to, akých nás Boh stvoril. Liturgické slávenia, najmä Eucharistia, sú príležitosťou na takéto započúvanie sa do Kristovho hlasu a zadívanie sa do jeho i našej tváre. On v nich na nás čaká. Či sa ako učenici, ženy a Mária Magdaléna na toto stretnutie s túžbou rozbehneme, alebo prejdeme pomimo, v tom je rad na nás. Vzkriesený čaká. Nehľadáme ho medzi mŕtvymi, on žije teraz tu.

MARIÁN GAVENDA

Veľkonočné sviatky sú v kresťanských kostoloch silne poznačené radostným spevom Aleluja! Akoby aj nemali byť! Ved' niet väčšej radosti, ako poznať a precítiť, že život je silnejší ako smrť, milosť silnejšia ako hriech. Kristus naozaj zvíťazil nad smrťou a nad hriechom. To ešte neznamená, že zlo už nie je na svete, ale že zlo už nemusí byť na svete. Ak je naďalej, je zlobou ľudí. Kto prijal Krista do svojho života, stáva sa spoluvorcom dobra vo svete. Čím viac nás takých bude, tým viac dobra a menej zla budeme zakusovať aj my sami, aj ostatní ľudia, ktorých azda ešte nepresvedčila Kristova láska.

Takto sa Veľká noc stáva zdrojom nádeje. Tú svet v súčasnej dobe najviac potrebuje. Preto my kresťania nielen spievajme radostné Aleluja, ale ho aj vnásajme do života. Tak sa staneme, ako tí na počiatku, obnovou sveta. Odvahu a silu čerpajme z Kristovho víťazstva. To vám všetkým vyprosuje

MONS. FRANTIŠEK TONDRA

- *Litánie na budúcu nedeľu.
Pobožnosť k Božiemu milosrdenstvu.*

Sväté omše vo Veľkonočnej oktáve (C)

5.IV. Veľkonočný pondelok

8.00 *Za + Arpáda a Bernardínu Zímaňových*
Lektor: Hrdlovičová

6.IV. Veľkonočný utorok

18.00 *Za + Bohumila Kráľoviča a rodičov*

7.IV. Veľkonočná streda

18.00 *nebude*

8.IV. Veľkonočný štvrtok

18.00 *Za + Alojza a Annu Stankovičových a rod. Gonosovú*

9.IV. Veľkonočný piatok

18.00 *Za + Fridricha a Máriu Bilčíkových*

10.IV. Veľkonočná sobota

8.00 *nebude*

Upratovanie kostola č.d. 151 - 175

11.IV. 2.Veľkonočná nedeľa (C) – Božieho milosrdenstva

8.00 *Za + Jána Cetla*

Lektori: Šúplatová, Hrdlovičová

9.15 *Za farníkov*

Lektori: Radakovičová, Radakovičová

Liturgický kalendár

5.IV. pondelok	sv.Vincent Ferer, kňaz, sv.Irena, panna, mučenica
6.IV. utorok	sv.Celestín, pápež, sv.Galla
7.IV. streda	sv.Ján Krstiteľ de la Salle, kňaz
8.IV. štvrtok	sv.Dionýz, biskup, sv.Amantius, biskup
9.IV. piatok	sv.Demeter, mučeník, sv.Dušan(Eupschyus), muč.
10.IV. sobota	sv.Magdaléna z Kanossy, panna

Slovo na dnes

Anjel CHVÁLY

Duša žije z chvály. Tak to vidí žalmista, keď sa modlí: „Ja budem žiť a teba chváliť...“ (Z 119, 175). No táto veta platí aj pre ľudskú chválu. Duša vykvitne, keď ju chvália, keď je v nej oslovené dobro. Každý otec a každá matka vie, že skôr vytiahnu dobro vo svojich deťoch na povrch chválou, než karhaním. A na každom seminári o riadení firmy školitelia vyzývajú riadiacich pracovníkov firmy, aby ustavične chválili svojich podriadených, aby vedome vnímali to, čo je v nich dobré, a aby to potom aj pomenovali. Nemecké slovo loben (chváliť) má tak ako slová milovať (lieben) a veriť (glauben) slovný základ v slove „liob = dobrý“. Chváliť znamená pomenovať to dobré, vyjadriť to slovami. Tým, že sa pomenuje to dobré, vstúpi sa nám to do vedomia, a tým sa posilní. Latinčinári hovoria o laus a myslia tým predovšetkým chváloreč. Chváloreči sa konajú po víťazstve vojvodu, alebo na pohrebe človeka s veľkými zásluhami. V chváloreči sa vypočítavajú všetky zásluhy človeka. Teda hovorí sa najmä o jeho činoch. Grécke slovo pre sloveso chváliť aineo má aj príchut' niečoho, čo „schvaľujeme, odobrujeme, s čím sme spokojní“. Chváliť teda znamená: súhlasiť, schvaľovať, byť spokojný a vďačný za život. Chvála je teda schvaľovanie sveta a schvaľovanie konkrétnych ľudí. Keď niekoho chválim, akceptujem ho takého, aký je. A to mu robí dobre.

V Biblii sa chvála vzťahuje predovšetkým na Boha. Pre žalmistov sú život a chvála jedno a to isté. Kto už nechce chváliť, nežije naozaj. Plný života je človek len vtedy, keď svoj zrak upiera na niečo väčšie a chváli to. Tým, že človek chváli Boha, díva sa aj mimo seba. Vedome si užíva život a vníma krásu tohto sveta danú Bohom a chváli ho za to. Pre Sinclaira Lewisa nie je chvála ničím iným ako zdravím, ktoré sa stalo počuteľným. Snob je ustavične nespokojný. Musí neustále na všetko nadávať a frflať. Chvála pohľadza dušu. Chvála je výrazom zdravej duše. Henri Nouven zo skúsenosti vie, že chvála zmierňuje každodenné problémy a daruje nám pokoj a slobodu pri konfrontácii so všetkým, čo nás zaťažuje. Myslel si, že dlhším pobytom v kláštore sa mu podarí vyriešiť osobné problémy. No čoskoro po svojom návrate spozoroval, že má opäť do činenia s tými istými depresívnymi náladami ako predtým. Vtedy dospel k poznaniu: „Kláštory sa nebudujú na riešenie problémov, ale preto, aby sme Boha chválili uprostred záplavy problémov.“ To nie je výraz rezignácie, ale skôr vnútornej slobody. Nemôžeme vyriešiť všetko, čo sa na nás každý deň valí. Keď však svoj pohľad sústredíme na pozitívne momenty, získame potrebný odstup a vzhliadneme až k Bohu, ktorý nám každý deň dovoľuje obdivovať krásu všetkého, čo stvoril, potom sa spochybní to, kvôli čomu sme si robili toľké starosti.

Keď ti želim anjela chvály, myslím pritom predovšetkým na dvojaké umenie, ktoré by ťa anjel mal naučiť. Najprv je to umenie chváliť človeka. Keď sa šéfovia vracajú z kurzov vedenia firmy a horlivo chvália svojich spolupracovníkov, často to pôsobí umelo. Kolegovia za tým tušia nejaký úmysel. Chvála potrebuje prirodzenosť a úprimnosť. A predovšetkým si

vyžaduje schopnosť vnímať, čím ten druhý je a čo znamená pre teba a pre celú komunitu. Vtedy môžeš prehodiť pár slov o tom, čo ti na ňom pripadá príjemné. Nech ti anjel chvály daruje dobrý zrak a správne slová chvály. A nech anjel chvály upriami tvoj zrak na prapríčinu všetkého dobra, na Boha. Tvoja chvála bude zavýšená až vtedy, keď budeš velebiť Boha ako darcu života, ktorý ti denne poskytuje veľké veci. Chvála ti ukáže svet v inom svetle a oživí tvoju dušu. Pretože chvála zodpovedá povahe tvojej duše.

Anselm Grün „Anjeli pre život“

Zošli mi anjela zmŕtvychvstania

*Zmŕtvychvstalý Pane Ježišu Kriste,
ty si zlomil moc smrti.
Vstal si z mŕtvych a teraz si tu pri mne.
Daj mi skrze svoje zmŕtvychvstanie odvahu
tiež vstať z hrobu sebaľútosti,
strachu, temnoty a depresie.
Niekedy by som najradšej ležal v hrobe,
aj keď je tam zima a tma.
Zdá sa mi to jednoduchšie ako čeliť životu
a neustále trpieť zranenia.
Pri pohľade na teba však cítim túžbu
vstať a striasť putá, ktoré ma väznia.*

*Zošli mi anjela zmŕtvychvstania, aby aj zo mňa
odvalil kameň, ktorý mi nedovolí žiť a rozdávať sa.*

*Stretol si sa s Máriou Magdalénou a oslovil si ju
menom. Videla, že tvoje slovo lásky, ktoré počas
tvojho života počúvala,
prežilo aj smrť.
Na tvojej láske k nej sa nič nezmenilo.
Daruj mi vieru,
že mi ani po smrti nebude odňatá tvoja láska,
že ma rovnako ako Máriu Magdalénu privítaš
slovami lásky.*

*Počas Veľkonočných sviatkov myslím na ľudí,
ktorí majú zo smrti strach.
Oslobod' ich od tohto strachu.
Myslím na tých,
ktorí neprežívajú Veľkú noc
a ešte stále ležia v hrobe depresie a zúfalstva.
Nech veľkonočná svieca prenikne
ich temnotu a rozžiari ju.
Nech ich posilní sila tvojho zmŕtvychvstania,
aby aj oni našli odvahu vstať
a na vlastnej koži prežiť voľnosť
a slobodu tvojho zmŕtvychvstania.
Daj, nech všetci vstaneme do života.
Amen.*

Anselm Grün „Daruj mi široké srdce-modlitby“

DVA ŽIVOTY V čase vojny medzi Anglickom a Francúzskom boli muži povolávaní do francúzskej armády metódou lotérie. Koho meno vylosovali, ten musel ísť bojovať. Existovala však jedna výnimka. Človek mohol byť oslobodený, ak bol niekto iný ochotný ísť namiesto neho.

Stalo sa, že prišli za istým mužom a oznámili mu, že aj jeho meno je medzi tými, ktorí boli vybratí. Muž však odmietol nastúpiť so slovami: „Ja som bol pred dvoma rokmi zastrelený“. Vojaci spočiatku pochybovali o jeho zdravom úsudku, ale muž sa vytrvalo bránil, že to tak naozaj bolo. Tvrdil, že ak sa pozrú do vojenských záznamov, zistia, že pred dvoma rokmi ho odvelili a pri jednej akcii zastrelili.

„Ako je to možné?“ pýtali sa ho prekvapene. „Veď teraz predsa žijete!“ Muž im vysvetlil, že keď bolo vyrieknuté jeho meno, blízky priateľ mu povedal: „Ty máš veľkú rodinu a ja som sám - odo mňa nie je nikto závislý. Vezmem si tvoje meno a adresu a postavím sa na tvoje miesto.“ Záznamy naozaj potvrdili, čo muž hovoril. Tento nezvyčajný prípad sa dostal až k Napoleonovi, ktorý rozhodol, že krajina nemá nijaké právo povolať tohto človeka do vojny. Bol oslobodený, pretože na jeho mieste zomrel niekto iný!

Princíp náhrady je vlastne dôležitým posolstvom evanjelia. Spasiteľ bol ochotný postaviť sa na naše miesto - nie azda preto, že by stratil menej ako my, ale pre lásku k človeku. Niesol trest za naše hriechy, zomrel namiesto nás. Zákon, ktorý vyžaduje konečný trest, nemá na nás nárok, pretože sme zomreli pred 2 000 rokmi v osobe Ježiša Krista. Sme úplne závislí od neho - nášho Zástupcu.

Nemôžeme hovoriť o žiadnej obeti z nasej strany - v porovnaní s veľkosťou obete, ktorú priniesol Ježiš, keď opustil trón svojho Otca, aby sa obetoval za nás.

David Livingstone

Lectio divina Vstal, ako povedal

Jn 20,1-9

¹V prvý deň týždňa, včasráno, keď bola ešte tma, prišla k hrobu Mária Magdaléna a videla, že kameň je od hrobu odvalený. ²Bežala teda a prišla k Šimonovi Petrovi a k druhému učeníkovi, ktorého mal Ježiš rád, a povedala im: Vzali Pána z hrobu a nevieme, kam ho položili. ³Peter a ten druhý učeník šli k hrobu. ⁴Bežali obaja spolu, ibaže druhý učeník bežal rýchlejšie ako Peter, takže prišiel k hrobu prvý. ⁵Keď sa nahol, videl tam ležať plachty, ale dnu nevošiel. ⁶Vzápätí za ním prišiel aj Šimon Peter, vošiel do hrobu a videl ležať plachty ⁷a šatku, ktorú mal Ježiš na hlave. Tá však nebola medzi plachtami, ale zvinutá osobitne na inom mieste. ⁸Vtedy vošiel aj ten druhý učeník, ktorý prišiel k hrobu prvý. Videl a uveril. ⁹Ešte totiž nerozumeli Písmu, že má vstať z mŕtvych.

Ďalšie čítania: Sk 10,34.37-43; Ž 118,1-2.16-17.22-23; Kol 3,1-4

ČÍTANIE:

Toto je pôsobivé rozprávanie. Ježišovo telo zmizlo a prvá sa v tomto obraze objavuje Mária Magdaléna. Viac môžeme čítať o stretnutí s Ježišom vo veršoch, ktoré nasledujú po dnešnom čítaní.

Tento úryvok sa zameriava na dvoch učeníkov - Petra a ďalšieho, ktorého tradícia opisuje ako apoštola Jána.

Rozprávač uvádza, že Ján uveril v Ježišovo vzkriesenie, ako náhle uvidel plátno položené v hrobe. Čo spôsobilo, že Ján uveril, že Ježiš žije? Niektorí hovoria, že Ján rozpoznal spôsob, ktorým boli do hrobu uložené Ježišove šaty. Ktokoľvek to spravil, nebol mŕtvy, ale živý, a toto istotne musí byť Ježiš. Toto je Jánovo prvé stretnutie so vzkrieseným Kristom.

Podelil sa Ján o túto vieru s Petrom? Nevieme. Je nám povedané len to, že učeníci stále nerozumeli Písmu, ktoré hovorilo, že Ježiš musí vstať z mŕtvych. Toto porozumenie a viera zaznamenávali rýchle zmeny, ale pre každého z nich to bol trochu iný proces.

Mária Magdaléna, Peter, Ján a ostatní učeníci stretli vo veršoch dnešného evanjeliového čítania v Jánovom zápise Ježiša zoči-voči.

Zápisy očitých svedkov, týchto učeníkov, sú pre kresťanov základom viery. Oni vedeli, že Ježiš zomrel na kríži. Vedeli presne, kedy bol pochovaný, a každý sa so vzkrieseným Kristom stretol osobne. Tieto stretnutia so vzkrieseným Pánom potvrdili ich vieru, že on bol skutočne tým, kým bol a za koho sa vyhlasoval - prisľúbeným Mesiášom, Synom Božím.

MEDITÁCIA:

Predstavme si seba v prvý deň po Ježišom ukrižovaní. Vstávanie, snahu niečo zjesť a vypiť a cestu s Máriou Magdalénou alebo Petrom a Jánom k hrobu. Čo myslíme, čo by sme cítili? Na druhej strane, ako by sme sa cítili, keď by sme išli v tú noc spať?

Rozmyšľajme, ako by sme mohli priateľovi, ktorý nenasleduje Ježiša, vysvetliť, prečo sú tieto veci, ktoré sa v tú prvú veľkonočnú nedeľu udiali, pre nás dnes ešte stále dôležité.

MODLITBA:

Dnes je najradostnejší deň v kresťanskom kalendári. Slová ostatných evanjelistov: „Niet ho tu, lebo bol vzkriesený, ako povedal. Poďte, pozrite si miesto, kde ležal“, (Mt 28,6), sa opakujú po stáročia. Prinesme chválu a vyjadrime radosť a vďaka Bohu. Použijme na pomoc verše zo Ž 118.

KONTEMPLÁCIA:

Ak ste teda boli spolu s Kristom vzkriesení, hľadajte to, čo je hore, kde Kristus sedí po pravici Boha. Myslite na to, čo je hore, nie na to, čo je na zemi. Lebo ste umreli a váš život je skrytý s Kristom v Bohu. Keď sa zjaví Kristus, váš život, vtedy sa aj vy spolu s ním zjavíte v sláve.“

Kol 3,1-4 nám hovorí, že v Kristovi sme zažili svoje vlastné „vzkriesenie“ do nového duchovného života. Strávme chvíľku ticha a premýšľajme nad tým, čo znamená mať „naš život s Kristom ukrytý v Bohu“ a mať upriamené svoje srdcia a mysle namiesto pozemských starostí na nebo.

www.fara.sk/vistuk

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku